

[Iver Poulsen.]

man betænker et socialdemokratisk folketingsmedlems udtalelse om, at man skal overlade til regeringen og dens for tiden noget besynderlige folketingsflertal at bestemme, når og til hvilket formål denne kasserreserve skal anvendes. På denne måde er de statsopsparende skatteydere sat rigtig eftertrykkelig under administration, og det strider imod de uafhængiges bestræbelser, som går ud på at styrke den enkeltes frihed og uafhængighed af statsmagten.

Vi er alle klar over, at de økonomiske vanskeligheder, regeringen har ført landet ud i, er så akutte og alvorlige, at der må træffes ekstraordinære foranstaltninger for at begrænse forbruget, også gennem en opsparring. Derfor foreslog de uafhængige i stedet for statsopsparring en bunden opsparring. Men ingen hørte på os. Selv om det nu er en postgang for sent i denne omgang, er det alligevel en opmuntring for os nu at erfare, at Industrirådets formand, direktør I. C. Thygesen, ifølge dagspressen har udtalt, at han ikke fatter, at man ikke har gennemført en bunden opsparring, der kunne rette vor økonomi op. Og lige så opmuntrende er det, at bankernes ledelse — ligeledes ifølge dagspressen — vil forsøge en henvendelse til nationalbankdirektør Erik Hoffmeyer for at få nationalbankdirektøren med i en fælles henvendelse til regeringen og direkte opfordre statsministeren til at gennemføre en bunden opsparring, således at de tvungent opsparede beløb indsættes på skatteydernes private konto i et pengeinstitut.

Regeringens økonomiske politik medfører en konstant og solid stigning i vort pris- og omkostningsniveau, som rammer erhvervslivet og ganske særlig eksporterhvervene hårdt. De evindelige omkostningsstigninger rammer landbruget særlig hårdt, fordi dette erhverv skal konkurrere med andre landes statsunderstøttede landbrug. Andre landes restriktioner betyder store vanskeligheder for landbruget, vanskeligheder, som man ikke med rimelighed kan forlange at landbruget skal bære alene. Når hertil kommer, at regeringen fører en økonomisk politik, der forøger landbrugets omkostninger betydeligt, uden at landbrugserhvervet har nogen mulighed for at få dækning for disse øgede omkostninger, vil det sige, at

landmændene ikke blot må se deres indtægter falde, medens alle andres stiger, men de får heller ikke del i den almindelige indkomststigning, og det er ikke alene uretfærdigt, men også samfundsmæssigt uklogt, fordi en følge af et underbetalt landbrug vil blive øget afgang af ungdom fra landbruget, så landbruget bliver et gammelmandserhverv, hvis følge igen sammen med manglende kapital til en tiltrængt modernisering og mekanisering vil blive, at produktionen stagnerer eller går tilbage.

Det er sagt flere gange i dag, men det gør ikke noget, jeg gentager det, at det nettovalutaoverskud, som landbruget hjembringer, kan det danske samfund overhovedet ikke undvære. Derfor er det ikke alene en retfærdighedshandling, men en nødvendig samfundsopgave at yde landbruget en rimelig kompensation for de omkostningsstigninger, som regeringen pålægger erhvervet. Regeringen har store planer. Vi skal bygge broer, veje, universiteter, tunnelbaner o.s.v., opgaver, som vi er enige om skal løses, men vi gør klogt i at indse, at de mange planer ikke kan realiseres på én gang. Vi har simpelt hen ikke råd til at gøre det. Derfor må de uafhængige beklage, at regeringen ikke har foretaget de saglige undersøgelser, der kan danne grundlaget for en langtidsplanlægning og en prioritetsorden for de forskellige opgavers løsning, således som de uafhængige har opfordret til i den tid, partiet har været repræsenteret i det høje ting.

De københavnske tunnelbaner er et kapital for sig. Efter de uafhængiges opfattelse må denne opgave selvfølgelig løses af de interesserede kommuner og hverken helt eller delvis betales af skatteydere, som aldrig kommer til at bruge disse baner.

På sociallovgivningens område noterer de uafhængige naturligvis med tilfredshed, at invalidepensionen nu er blevet lovgivningsmæssig adskilt fra folkepensionen, for hermed er et ønske, som de uafhængige har næret, siden partiet blev dannet i 1953, blevet opfyldt, og hermed har denne del af af sociallovgivningen fået et mere socialt sigte.

Derimod ligger det noget tungere med de uafhængiges ønske om en pensionsordning, som skal sikre alle den samme alderspension. Man har jo imod de uafhængiges stemmer udvidet den fagforeningsdikterede Arbejds-